

er ingen Retfærdighed derfor; thi der bliver ikke ihjelslaaet nogen anden Hest, end en saadan, som maa døe alligevel. Enive er idetmindste i vor Lovgivning erklæret for uheldbædelig; Hesten maa altsaa døe saa Dage derefter. Nu er det iøvrigt vel heller ikke just saa meget fra Billighedshensyn, at den ærede Forslagsstiller har taget Sagen, som snarere derfor, at han troer, at der kan blive en stærkere Opmuntring for vedkommende Cier til at anmeldte sin snivede Hest, naar han faaer Erstatning. Han har saaledes i sit Hjem seet Exempler paa, at Cieren har lagt Dølgemaal paa Hestens Sygdom, og dette, mener han, afværges ved denne Lov. Jeg troer nu imidlertid, at dette alligevel ikke saa ganske vil afværges derved, thi i saa Henseende er dog hans Forslag temmelig ufuldstændigt. Dette fremgaaer allerede af, hvad den ærede Forslagsstiller selv har anført blandt sine Exempler. Det er jo nemlig ikke blot det Tab, som Cieren lider ved, at Hesten ihjelslaaes; der skal erstattes, men det er ogsaa den Udgift, han har ved Afsondringen og Forplejningen, og derfor vil Cieren alligevel ikke faae Erstatning efter hans Forslag. Af det Exempel, han anførte, kan man ogsaa see, at dette Tab maaffee kan være ikke mindre føleligt end det, som Ihjelslagningen medfører. Den Opfordring, der skal være for Cieren til at anmelde, at hans Hest er syg, ligger deels deri, at der er fastsat større eller mindre Mulkt for Dølgemaal, efter den større eller mindre Forseelse, hvori Cieren har gjort sig skyldig derved; det er den Frygt, han har, at, hvis han ikke selv anmelder Sagen, hans Nabo alligevel vil gjøre det, der skal bringe ham dertil, og tillige ogsaa Hensynet til, at hans egne Heste kunne blive smittede af den syge Hest. Men under alle Omstændigheder maatte man dog, dersom man skulde antage en saadan Lov, have en større Garanti for, at den Værdi, der bliver sat paa Hesten, ogsaa er den rigtige, men der er i saa Henseende kun foreslaaet, at den skal taxeres af vedkommende Dyrlæge og 2 gode og uwillige Mænd. Ja, dersom disse 2 Mænd virkelig ere gode og uwillige, saa troer jeg nok, at Dyrlægens Tilstedeværelse kan faae nogen Betydning, men er det ikke saaledes, saa bliver han aldeles overflødig, og saa kommer det

jo aldeles an paa, hvad Tillid man kan have til disse Mænd. At de ere gode, vil jo i dette Tilfælde ikke sige andet, end at det ere Folk, som ikke have været satte under criminel Tiltale; at de ere uwillige, vil jo ikke sige videre, end at de ikke ere i Slægtskabs- eller Svoger- skasforhold til Cieren, og at man ikke bestemt kan paavise, at de have nogen Fordeel eller Tab af Sagen, men derfor kan det alligevel være meget muligt, at de ere langt fra at være baade gode og uwillige. Den ædre Lovgivning lod sig heller ikke nøie med en saadan usikker Taxation; den forlangte blandt andet Thingsvidner, som vel ogsaa havde sin Mislighed, men som dog ialfald var et mere tilforladeligt Middel end det, som her er bragt i Forslag. Det er fremdeles en ny Bestemmelse i Forslaget, at den halve Erstatning skal udredes af Statskassen; tidligere blev det Hele udredet af Amtet, eller, som det i Anordningen hed, Amtet eller Stiftet, nemlig af samme Klasse, som udreder Delinqventomkostningerne, og jeg troer ikke, at der er mindste Grund til at give nogen anden Regel for Udredelsen af disse Omkostninger, end s. Ex. af Delinqventomkostningerne. Jeg finder derfor, at Loven er saaledes, at jeg meget maa ønske, at den ærede Forslagsstiller vilde tage den tilbage; og skulde han ikke være tilbøielig dertil, haaber jeg ialfald, at han vil tage § 4 tilbage, thi jeg troer, at den staaer aldeles overflødig. Der staaer nemlig, at Retstjenestene skulle incassere Erstatningssummen, men der er ikke noget, hvorpaa dette Udtryk passer; her er 2 Autoriteter, som skulle udrede hver en Sum, og man anviser dem altsaa hver blot den Bei, man vil have de skulle gaae, for at Pengene kunne komme de Paagældende ihænde, men det er Autoriteter, som udrede Penge i Tusindvis, og som meget godt vide at finde Veien til, hvorledes de Paagældende skulle komme i Besiddelse af Pengene; jeg seer altsaa aldeles ingen Grund til at vise dem denne Bei. Jeg maa saaledes stemme imod, at Sagen gaaer til 2den Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg skal tilsæde mig at meddele Thinget, at Ministeriet nogen Tid før Sessionens Aabning havde